

Η καύση των νεκρών και η Εκκλησία

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1Ph5jb>]

Τον άνθρωπο υπερασπίζεται η Εκκλησία, όταν τον μαθαίνει να διατηρεί την παράδοσή του και όσα εδιδάχθη, να αγαπά αληθινά τον εαυτό του, χωρίς να τον απολυτοποιεί και να ζεί όχι ατομικά, αλλά σε κοινωνία με τον Θεό και τον συνάνθρωπο και του ζητεί να μην αφορίζεται από την εκκλησιαστική εμπειρία και ζωή.

Πηγή: [wikimedia commons](#)

Τον άνθρωπο υπερασπίζεται η Εκκλησία, και το σώμα του, όταν ευαγγελίζεται την ανάσταση και την συντριβή του θανάτου. Και όταν διακηρύσσει ότι ο θάνατος έχει νικηθεί και ότι η ζωή του ανθρώπου δεν έχει την χρονική διάρκεια που αναγράφουμε στις ταφόπλακές μας, αλλ' είναι αιώνια. Έτσι, την ταφή του την παρομοιάζει με την σπορά του κόκκου του σίτου, ο οποίος δεν χάνεται, αλλά φέρει

καρπόν πολύν (Ιωάν. β', 24). Έτσι ευαγγελίζεται την θέωση, όχι μόνο της ψυχής, αλλά και του σώματος και έχει, ως θησαυρό Της ανεκτίμητο, αποδεικτικά της πίστεώς Της, τα Ιερά των Αγίων (ανθρώπων) λείψανα.

Τέλος, τον άνθρωπο υπερασπίζεται, όταν σέβεται την επιλογή του, να παραδοθεί, αρμοδίως, ο νεκρός του εις την πυράν και δεν τον σύρει διά της βίας στην Εκκλησία, προκειμένου να του προσφέρει προσευχές για αιώνια ανάπαυση, την οποία πιθανότατα δεν πίστευε, διότι άλλως δεν θα επέλεγε κάτι, που δεν υιοθετεί για τα παιδιά Της η Εκκλησία. Μακάρι και όσοι κόπτονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα να σέβονται έτσι τον άνθρωπο και την επιλογή του. Και για να είμαι δίκαιος, μακάρι, αυτή την ελευθερία της Εκκλησίας να την σεβόμαστε και όσοι την υπηρετούμε και να μην απορρίπτουμε όποιον δεν μας επιλέγει. Μην ξεχνούμε, το λέγω κυρίως στον εαυτό μου, ότι άλλου πνεύματος πρέπει να είμαστε εμείς (Λουκ. θ', 55), που ακολουθούμε τον Χριστό.

Η Εγκύκλιος της Ιεράς Συνόδου, ωστόσο, αφήνει και την δυνατότητα στον Επίσκοπο της κάθε Τοπικής Εκκλησίας, να επιτρέψει την τέλεση τρισάγιου, σε περίπτωση που κρίνει η ποιμαντική του σύνεση. Και εδώ, ασφαλώς, έχουν θέση οι λόγοι - αιτίες της συγκεκριμένης πράξεως, π.χ., στην Μητρόπολή μου, πριν λίγο καιρό, απέθανε κάποιος, ο οποίος γραπτώς άφησε επιθυμία να καεί, όχι διότι ήτο άπιστος και αρνητής της μετά τον θάνατον ζωής, αλλά διότι ήθελε να μεταφερθεί η τέφρα του στην Αμερική, όπου και κείνται και οι λοιποί συγγενείς του. Πόση ευγένεια και τι κατανόηση έδειξε η καλή του σύζυγος, στην απόφασή μου να μην ψαλεί νεκρώσιμος ακολουθία! Σπάνιο φαινόμενο. Άλλοι θα απειλούσαν με ταραχές και προσφυγή στα Μ.Μ.Ε. Την ευχαριστώ και από την θέση αυτή, για την σοβαρότητα και την υπευθυνότητά της. Όμως και εμείς, συσκευθέντες και συμβουλευθέντες καταλλήλως εμπειροτέρους Αρχιερείς, εδώσαμε ευλογία στον Ιερέα μας να τελέσει τρισάγιον.

Οι περισσότεροι, βέβαια, προβαλλόμενοι λόγοι της επιλογής της καύσεως τών νεκρών είναι μάλλον προφάσεις εν αμαρτίαις, και μάλιστα, κάποιοι ψυχολόγοι λένουν ότι η καύσις αποτελεί αυτοκτονικό ισοδύναμο σε επίπεδο φαντασιακό. Πάντως, το θέμα δεν είναι απλό, αλλ' άπτεται του δόγματος της Εκκλησίας, αφού στο δόγμα περιλαμβάνονται και όσα αφορούν στην παράδοση και το ήθος της Εκκλησίας και μάλλον δείχνει έλλειψη αγάπης προς εαυτούς και αλλήλους. Ωστόσο, κάνεις και τίποτε δεν θα μπορέσει να εμποδίσει τον Θεό, εν τη εσχάτη ημέρα, να αναστήσει τους ανθρώπους, από τα όσα τα ξηρά (Ιεζεκιήλ λζ', 1-14) ή και εκ της τέφρας των.

Ελεύθεροι, λοιπόν, και αξιοσέβαστοι στις επιλογές μας και ενώπιον των νέων

τρόπων, που, μετά από αιώνες αιώνων, εισάγονται στην Πατρίδα μας. Αρκεί να μην ξεχνούμε, οι εισαγαγόντες και όλοι μας, ότι όπου υπάρχει ελευθερία, εκεί υπάρχει αναπόφευκτα και η ευθύνη...

**Πηγή: Τριμηνιαίο περιοδικό του Μητροπολιτικού Ιερού Ναού Αγίου Δημητρίου Χαλκίδος, «ο Μυροβλήτης», τ.51
ο, Ιανουάριος-Μάρτιος 2015**